

Az Egyházi Könyvtárak Egyesülése járvány miatt elmaradt pannonhalmi találkozója kapcsán...

... mint az Egyházi Könyvtárak Egyesülése elnöke

*Nem dicsekszünk mértéken felül... de reméljük, hogy...
egyre gyarapszunk a számunkra kijelölt munkaterületen...
Aki pedig dicsekszik, az Úrral dicsekedjék
(2Kor 10, 15. 17a)*

Immár két évtizede ilyen tájban, június végén az egyházi könyvtárosok találkozót szerveznek, hogy országos konferencián tájékozódjanak a magyar könyvtárügyet foglalkoztató kérdésekről, szakmai délelőttön beszámoljanak a gyűjteményeikben folyó munkáról, kirándulás formájában megismerkedjenek egymás könyvtáraival és az adott régió egyházi-vallási nevezettségével, műemlékeivel, értékeivel.

A házigazda szerepét mindig más-más felekezet és más-más egyházi könyvtár vállalja.

Az Egyházi Könyvtárak Egyesülése idei találkozójának, melyet a Magyar Egyházi Levéltárosok Egyesületével és az Egyházi Muzeológusok Egyesületével közösen tervezett, Pannonhalma adott volna otthont.

Az elmúlt 25 év alatt ökumenikus szellemiségű szakmai szervezetünkben jó szakmai kapcsolatok, biztos barátságok, gyümölcsöző ismeretségek, testvéri kötődések születtek.

Az egyesület ökumenikus szellemisége bátorítóan hatott a különböző felekezetű tagokra, befogadtuk a hívőket és vallásosokat, a keresőket és azokat is, akik nem kötelezték el magukat az istenkeresésben.

Az alapítók nyitott lelkülettel fogadták a később csatlakozókat, a fiatalokat és a gyakorlottabb kollégákat, azokat, akik nem egyházi könyvtárból vagy nem könyvtári területről érkeztek egyházi munkahelyükre.

Sokan ebben a közegben váltak személyes életükben felnőtté, munkájuk során tapasztalt könyvtárossá.

A könyvtáros szakma, a nem egyházi könyvtárosok is, elismeréssel és tisztelettel tekintenek ránk – azt érzik, hogy teljesítjük a krisztusi parancsot: *Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.* (Jn 13, 35)

Bár a világháló segítségével egyre több fórumon tudjuk tartani a kapcsolatot, és év közben is nyílik alkalom együttlétre, az évenként háromnapos találkozó mégis az igazi lehetőség a személyes találkozásra.

Mikor a járványra hivatkozva körültekintően és felelősségtudattal lemondtam az idei találkozót, többen kifejezték szomorúságukat.

Mert a nyári találkozót az egyesület vezetői és a házigazdák mindig különleges figyelemmel és gondoskodással tervezik és szervezik meg, és a tagság is lelkesen készül a személyes találkozásra, mely a szakmai továbbképzésre és a személyes kapcsolatok ápolására egyszerre alkalmas fórum.

Mindez érvényes az idei találkozóval kapcsolatban is, melyet el kellett halasztanunk, de reméljük, hogy az elmaradt találkozót is megtarthatjuk egy év múlva, 2021. június 28. és 30. között.

Ugyancsak reméljük, hogy legalább a közgyűlésünket meg tudjuk majd tartani az ősz folyamán.

... mint házigazda, a Pannonhalmi Főapátsági Könyvtár vezetőjeként

*Minden érkező vendéget úgy fogadjanak,
mint magát Krisztust...
(Szent Benedek Regulája, 53. fejezet A vendéglátásról)*

Pannonhalma – jöllehet az egyesület székhelye előbb az OSZK, majd a mindenkori elnök működési helye, még később a Ráday Könyvtár lett – mindig is egyféle „szellemi központja” volt az Egyesülésnek.

A szervezet mai szóval azt mondhatnánk „ötletgazdája,” Szelestei Nagy László - akkor az OSZK munkatársa -, a Pannonhalmi Főapátsági Könyvtár vezetőjének, Bánhegyi Miksa atyának vetette fel 1994-ben egy ökumenikus szellemiségű szakmai szervezet gondolatát. Miksa atya személyében két cikluson keresztül Pannonhalma adta az elnököt, majd az egyesület további két évtizedes történetében öt éven keresztül titkárként, és immár a harmadik ciklusban elnökként szintén a pannonhalmi könyvtár munkatársaként magam tevékenykedtem és dolgozom az egyesületben.

Egy alkalommal, 2002-ben egyszer már a nyári találkozóknak is helyet adott Pannonhalma, a Főapátsági Könyvtár, mely, ha a „magyar történelem zivataros századaiban” nem is működött folyamatosan, Magyarország legrégebbi könyvtára.

Pannonhalma különleges hely... a világ örökségének része, a nemzeti kulturális vagyoni jelentős hányadának őrzője, a magyar kereszténység bölcsője... melynek szelleme, szellemisége, kisugárzása van. Az a tapasztalatunk, hogy a látogató, legyen hívó vagy nem hívó, turista vagy zarándok, katolikus vagy más vallású, tanult vagy kevésbé iskolázott, nem tudja kivonni magát e hely hatása alól; a „genius loci”, a hely szelleme - hat.

Ha feltesszük a kérdést, hogy vajon miből is tevődik össze, miből is ered Pannonhalmán a „hely szelleme”, melyet szinte minden idelátogató megérez, nehéz megfogalmazni a választ... csak dadogni tudunk. Nyilván az istenközelségből... a láthatatlan, de érzékelhető, egymásra rakódott, az elődök által megélt évszázadokból, melyeket nemzedékről-nemzedékre

megőrzött az emlékezet, a látható épített örökségből, a természeti tájból, a különleges „szerzetnek” vélt szerzetesekből, papokból.

Magyarországon talán senki sem él, aki ne tudna Pannonhalmáról. A helység neve, egyszerre dallamos és ünnepélyes. E név hallatára a legtöbb emberben felötlik valami különleges – talán túlzás nélkül mondhatjuk – fennkölt érzés.

A bencés szerzetesek Szent Benedek és Montecassino „nyomán” mindig hegyre építkeztek, hegyre, amely az Istennel való találkozás helye. Pannonhalma a hegyre épült város, amely messziről látszik és ahonnan messzire látni. Ez egyszerre lehetőség és kötelezettség.

Az itt élő bencés szerzetesek elődei egészen tág értelemben véve kultúrárt hoztak hazánkba: ők „nyitották” az első iskolákat; írni-olvasni tanítottak, kódexeket írtak és másoltak, kőépületeikkel építészeti kultúrárt teremtettek, saját kezük munkájával keresve kenyerüket – az „ora et labora” szellemében - agrárkultúrára (földművelés, szőlészet, borászat) tanítottak bennünket. Ezt adták át egymásnak az egymást követő generációk. Az épített, látható, tárgyiasult örökség sugároz és mesél. Mindez együtt adja a hely szellemét, a hely hatását.

A Pannonhalmi Főapátság kulturális és spirituális évadának hívószava 2020-ban a *Vendégség*. A bencés lelkiségben különleges helyet foglal el a vendéglátás; a monostort felkereső vendégnek kitüntetett helyzete van. Szent Benedek, Regulájában egy egész fejezetet – az 53. fejezet – szentel a vendégek fogadásának. Azt írja: *Minden érkező vendéget úgy fogadjanak, mint magát Krisztust...*

Egy működő bencés kolostorba látogatni sem Szent Benedek korában nem volt, sem napjainkban nem megszokott esemény, különösen nem az egy itt alvó vendég számára. A vendégek befogadása a kolostorba idegenek befogadását jelenti egy zárt, ezért védett környezetbe, közösségbe. De a bencés vendéglátás szellemében a vendégek a bekapcsolódhatnak a szerzetesközösség mindennapjaiba: részt vehetnek a liturgián, együtt lehetnek, beszélgethetnek, találkozhatnak a közösség tagjaival, a kolostor vendégszobáiban laknak, több száz éves falak között járhatnak-kelhetnek.

Ha a 2020. június 22. és 24. között tervezett találkozó el is maradt, Pannonhalma, benne a Főapátsági Könyvtár egész évben szeretettel vár minden kedves Kollégát.

Pannonhalma, 2020. június 22.

Ásványi Ilona
Egyházi Könyvtárak Egyesülése – elnök
Pannonhalmi Főapátsági Könyvtár – igazgató